

Jednou ráno zazvonil ve tři čtvrtě na osm telefon. Volali z kanceláře trajektové přepravy. Ještě než začnu, musím se zúčastnit povinného kurzu první pomoci. Zapomněli mi dát vědět a teď se někdo odhlásil. Za půl hodiny jsem měla být v odjezdové hale, odkud nás měli přepravit do místnosti, kde se koná kurz.

Byla ještě tma. Ve spěchu jsem se oblékala. Projela jsem vlasy hřebenem a vypila sklenici vody. Tina vyšla z ložnice a nesla Ditu zabalenou v peřince:

„Kam se chystáš?“

„Na kurz první pomoci. Mám tam přijít hned teď.“

„A jéje, chudáčku. Jediná světlá stránka jsou zákusky.“

„Můžu si zase půjčit kolo?“

„Jasně. Jedna dvě pět šest.“

„Já si to heslo pamatuju. Díky, Tino.“

Šlapala jsem jako o život. Silnici dosud pokrývala břečka a stříkala mi na kalhoty. Na polovině cesty u Přístavní ulice mi spadl řetěz. Málem jsem se skácela na stranu. Vyvlekla jsem kolo na chodník a lopotila se s řetězem, ale nasadit se mi ho nepodařilo. Byl zrezlý a nenaolejovaný. I tak jsem si úplně začernila ruce. Postavila jsem kolo k jednomu z betonových bunkrů, zamkla ho a dala se do běhu. Když jsem přesprintovala přechod přes Lodní cestu, míjelo mě bílé auto. Řidič mi ukázal, že můžu jet s ním. Kousek přede mnou zastavil. Otevřel mi dveře a z předního sedadla sundal roli kuchyňských utěrek.

„Máš namířeno k trajektům, nebo ne?“ řekl.

Přikývla jsem.

„Jo.“

„Já taky. Co se stalo?“

Podíval se na moje černé ruce.

„Kolo. Spadl mi řetěz.“

„Dostaneš to dolů lógrem. Vážně.“

Dal blinkr a rozjel se.

„Tak to se budu muset podívat po lógru. Jdu na kurz.“

„Na lodi?“

„Ne, pořádají ho na pevnině.“

„Ty pracuješ na trajektech?“

„Zatím ne. Začínám od února.“

„Říkal jsem si, že jsem tě ještě neviděl.“

„Ty tam taky pracuješ?“

Usmál se.

„Ne. Ale pendluju sem tam několikrát týdně. Jsem elektrikář.“

„V Německu?“

„Jo, ale bydlím v Kodani na Brønshøji.“

„To bude asi dost náročný.“

„Ujde to.“

Zařadil nižší rychlost a odbočil k odjezdové hale. Role utěrek se svezla z palubní desky.

„Ty si nebereš na loď auto?“ zeptala jsem se.

„Beru, ale nejdřív tě vysadím.“

„Strašně moc děkuju. To je od tebe milý.“

„Možná se ještě uvidíme. Kde tam budeš pracovat?“

„V parfumerii. Opravdu mockrát děkuju.“

Bouchla jsem dveřmi, a než zahnul zpátky na příjezdovou silnici, zamával mi. Bylo teprve pět minut po osmé, takže jsem ještě měla čas. Zůstala jsem stát před odjezdovou halou, dokud jsem neviděla, jak vyjíždí na rampu a mizí v trajektu.

Přestože si Ingeman-Hansen zapnul pásek na poslední díрку, nepomohlo to. Co mu bylo dáno do výšky, scházelo mu do šířky. Ustavičně přecházel před tabulí a vytahoval si kalhoty. To ztěžo-

valo schopnost soustředit se na následky úrazů teplem a chladem. Člověk se bál něčeho daleko horšího.

O přestávce na kávu jsme skutečně dostali zákusky. Položila jsem si jeden na papírový tácek a posadila se na stůl úplně vzadu u okna. Byla odtud vidět železnice a pás Baltského moře. Maličko se proklubalo slunce, hladina se leskla. Na rameni jsem ucítila ruku:

„Jak se vůbec daří Tině?“ zeptala se Elsebet a v prstech držela nezapálenou cigaretu. Ztišila hlas:

„Nestihla jsem se nasnídat. Za nic na světě jsem se nemohla vyhrabat z postele. Carsten mě nakonec musel vykopat, pacholek jeden, jááj, ten se má. Jak to Tina zvládá? Ta si teda pospíšila.“

„Vždyť je jí pětadvacet.“

„Kolik je holčičce?“

„Brzo jí bude půl roku. Je moc hodná.“

Elsebet přikývla, vždycky se lidem dívala dlouho do očí. Od srpna měla začít jako záskok v Pánském koutku. Potom chtěla jít na vysokou školu studovat archeologii. Její rodiče měli koloniál v Sædinge. Byla o rok starší než já.

„Jááj, dám si ještě jednoho macka,“ řekla a stála tam dál:

„Ne, nejdřív si musím zakouřit. Ty nekouříš?“

„Ne.“

„Tak to můžeš dát svoje deputátní cigarety Tině. Ta kouří, ne?“

„Jo, trochu.“

„To je fajn. Jano, já ti mám takovou radost, že tu budeš pracovat. Skoro nikoho tu neznám. Ty jo?“

„Ne. Jenom podle vidění.“

„Ty dvě s těma sukněma jsou z Falsteru. Matka a dcera.“

„Myslela jsem si to.“

„Nedáme si ještě kafe?“

Po zbytek dne jsem se Elsebet držela, a to i během požárního cvičení venku u hal. Věčně se na něco ptala. Požární inspektor a Ingeman-Hansen nám začali říkat „dámy“, ačkoli já neřekla ani půl slova.

„Co by chtěly dámy vědět tentokrát?“ dotázal se požární inspektor, když Elsebet zvedla prst do vzduchu.

„Jak nejlépe předejít panice na otevřeném moři? Nemohli byste se zmínit o psychologických aspektech?“

„To je dobré téma, na to jste expert vy,“ prohlásil požární inspektor a pokývl na Ingemana-Hansena:

„Hlavní je přehled,“ pronesl a sklopil zrak. Z matrace na podlaže se pořád ještě trochu kouřilo. Kurz měl skončit před deseti minutami a lidi se začali ošívát.

„Tak já si zbytek přečtu doma,“ řekla Elsebet a zatáhla si zip u bundy až ke krku.

„V kanceláři máme spoustu brožurek k rozebrání, pro dnešek vám děkujeme,“ uzavřel Ingeman-Hansen.

Bylo skoro půl třetí. Rozloučila jsem se s Elsebet na autobusové zastávce a vyrazila pěšky domů. Občas jsem se ohlédla přes rameno. Vzduch byl vlhký. Když jsem šla přes viadukt, míjel mě autobus. Elsebet ze zadního sedadla zuřivě mávala pomerančem a já pozdrav opětovala. Došla jsem ke kolu, odemkla ho a začala tlačit. Z velké dálky jsem viděla Tinu. Seděla na lavičce před vchodem ve starém vlněném kabátě po mámě a postrkovala kočárek sem a tam. Usmála jsem se. Vstala, a jakmile mě uviděla, začala skákat.

V tašce jsem propašovala jeden žlutkový věneček. Zabalila jsem ho do dvou ubrousků, a když jsem ho vyndala, byl pořádně sliso-
vaný. Tina seděla u kuchyňského stolu, na klíně měla Ditu, která
ručičkama plácala na zákusek:

„Jeden za maminku a jeden za maminku. Nepůjdeš k Janě?“

Vzala jsem si Ditu a Tina se pustila do věnečku. Uvařily jsme
kafe a v bytě to zavonělo.

„Dneska ráno mě svezl jeden elektrikář,“ řekla jsem.

„Nebyl to Tom Hansen?“

„Nevím, jak se jmenuje. Je z Brønshøje.“

„Jó ten. To je Ábel. Ten má peněz jako želez.“

„Nikdo se přece nemůže jmenovat Ábel.“

„My mu tak říkáme. Ábel špendábel.“

„Odkud víš, že má peníze?“

„Kupuje manželce děsně drahý věci. Je to blondřák, ne?“

„Jo.“

„A má takový široký ruce?“

„Tak toho jsem si fakt nevšimla. Dovezl mě až před odjezdovou
halu.“

„Dávej si na něj majzla.“

„Proč?“

„Vždyť ti říkám: má manželku.“

Zbytkem věnečku ukázala na Ditu:

„A možná i děti.“

„Tino, nezajdeme si někam na večeri?“

„Na večeri? Kam?“

„Třeba do Danhotelu. Zvu tě.“

„Co to do tebe vjelo? To jsi dneska nebyla venku až až?“
„Ráda bych tě pozvala na večeři. Chci ti poděkovat, žes mi sehnala tu práci.“
„To bys přece hravě zvládla i beze mě.“
„Ten přijímací pohovor jsi mi domluvila ty.“
„S maturitou by ti pohovor domluvil každěj mamlas.“
„Dej už s tou maturitou pokoj.“

Tina nedala jinak a já si musela půjčit její saténovou košili. Sama si oblékla šedý bavlněný komplet, minisukni a tričko s krátkým rukávem. Přes parádní oblečení jsme si musely navléct tlusté mikiny, aby se do nás cestou nedala zima. Do Danhotelu to bylo několik kilometrů. V tlačení kočárku jsme se střídaly. Míjelo nás auto s nějakými kluky a troubilo. Tina mávala oběma rukama vysoko nad hlavou a smála se:

„Na tohle už jste moc starý!“
„To byl Michael?“ zeptala jsem se.
„Jo, a Kůň. To auto patří jeho bráchovi.“
„Ty se s nima pořád bavíš?“
Tina pokrčila rameny:
„Občas. Jsou docela fajn. Páni, umírám hladý.“

Ale v Danhotelu bylo pro nemoc zavřeno. Dlouho jsme zíraly na papírovou ceduli na dveřích. Uvnitř někdo luxoval. Za námi v přístavu se mezi rybářskými loděmi černala klidná hladina, ale v dáli u mola se voda čeřila.

„A takhle je to s náma pořád,“ pravila Tina.
„Můžu upéct tu dobrou pizzu se sardinkama,“ řekla jsem a položila jí ruku na koženou bundu.
„Sardinky nemáme.“
„Tak bez nich.“
„Nemáme ani kvasnice.“
„To nevadí. Dám tam prášek do pečiva.“
„To jde?“
„Za pokus nic nedám.“
„A chce se ti?“

Přikývla jsem, otočily jsme se a vracely Přístavní ulicí, moře za zády. Za spořitelnou už ho nebylo slyšet. Zbyl jen svistot dálnice. Vichr. Hlasitý hovor z nějakého domu a jinak nic.